

AZUR GURA ZAITUT NIK

Orrela ba litz, Jauna, ez litzakit obeto?
Azur gura zaitut nik, eta aragi gorritzka.
Gaiki naiago zaitut ene begiz neurtzeko,
apur baten zaidazan biotz-miñez besarka.

Gaia nai zaitut, Jauna, sagar-lorea iduri,
ixil-ixillik eta negarrari emona;
aldiaz beti eder, amai bage ta urduri,
niri malkoak txautzen dozula zoriona.

Orrelaxe nai zaitut, izadian gurena,
dirdai zoragarritan, zelai pitxiz betean;
odei illunskan erdian euri-jas biziarena,
maitezko sumendi bat giza-osin-barnean.

Ni ar bat nozu zirtzil, ezer-eza ziurrik,
olan ninduzun erne, eta zaitut jauresten;
aurreko makur ortan begi biok jarririk,
munduz jantzita zaitut dardarati ikuskatzen.

Urrun zakustaz baiña, oben-erbatz artean,
ta nik, Jauna, zergaitik argiago ez artzen?
Nik etzaitut gogo, ez, sasiaren errean,
biotz ondoan baiño sugar biziz kiskaltzen.

Oiuz bada diñotzut «Zatoz poz-iturria,
zatoz maite-truixua; uiol naizu osoro
betearren betez ixuririk grazia,
zoriontsu bizi nadin Zuretzat aldi oro».

Igotz